

Sygn. akt III Ca 526/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Skrzekut (sprawozdawca) SSO Ewa Adamecyk SSO Zofia Klisiewicz
Protokolant:	staż. Kinga Burny

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2014r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa S. M., M. B. i M. M. (1)

przeciwko W. T. i K. B.

o eksmisję i zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem

z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I C 340/09

1. **oddala apelację;**
2. **zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powodów solidarnie kwotę 1 800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**
3. **przyznaje adw. P. Z. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zakopanem kwotę 2 214 zł (dwa tysiące dwieście czternaście złotych) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt III Ca 526/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Zakopanem uchylił wyrok zaoczny z dnia 18 listopada 2010 r. w sprawie I C 340/09 (pkt I), oddalił powództwo o eksmisję (pkt II), zasądził od pozwanych W. T. i K. B. solidarnie na rzecz powoda S. M. kwotę 23 607 zł z odsetkami ustawowymi od: kwoty 3 934,50 zł od dnia 11 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 3 934,50 zł od dnia 11 lipca 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 1 311 50 zł od dnia 1 września 2009 r. do

dnia zapłaty; kwoty 3 934,50 zł od dnia 11 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 1 311,50 zł od dnia 1 września 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 3 934,50 zł od dnia 1 września 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 5 246,00 zł od dnia 11 września 2009 r. do dnia zapłaty (pkt III); zasądził od pozwanych W. T. i K. B. solidarnie na rzecz powódki M. M. (1) kwotę 23 607 zł z odsetkami ustawowymi od: kwoty 3 934,50 zł od dnia 11 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 3 934,50 zł od dnia 11 lipca 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 1 311,50 zł od dnia 1 września 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 3 934,50 zł od dnia 11 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 1 311,50 zł od dnia 1 września 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 3 934,50 zł od dnia 1 września 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 5 246 zł od dnia 11 września 2009 r. do dnia zapłaty (pkt IV); zasądził od pozwanych W. T. i K. B. solidarnie na rzecz powoda M. B. kwotę 16 724 zł z odsetkami ustawowymi od: kwoty 2 816 zł od dnia 11 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty; kwoty 13 908 zł od dnia 11 września 2009 r. do dnia zapłaty (pkt V); zasądził solidarnie od pozwanych W. T. i K. B. niepodzielnie na rzecz powodów S. M., M. B. i M. M. (1) kwotę 7 014 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt VI); zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. Z. kwotę 4 428 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (pkt VII).

Sąd Rejonowy ustalił, m.in. że powodowie M. M. (1), S. M. w 1/2 części oraz M. B. w 1/2 części są współwłaścicielami nieruchomości położonej w Z.przy ul. (...), objętej Kw nr (...). Dnia 22 lutego 2009 r. w Z.została zawarta umowa najmu pomiędzy powodami a Przedsiębiorstwem (...) s.c.reprezentowanym przez pozwanych W. T.i K. B.. Umowa najmu dotyczyła w/w nieruchomości składającej się z dz. ewid.: nr (...)oraz (...), zabudowanych dwoma budynkami. Pierwszy z nich opisany został w umowie jako budynek murowany, mieszkalny z pokojami gościnnymi, dwupiętrowy z poddaszem mieszkalnym, po kapitalnym remoncie. Drugi z nich opisany został jako budynek murowany, mieszkalny, z pokojami gościnnymi, jednopiętrowy z poddaszem mieszkalnym, całkowicie podpiwniczony, również po remoncie. W § 2 pkt 4 umowy wynajmujący i najemca oświadczyli, że budynek opisany jako pierwszy wyposażony jest w meble, które stanowią własność M. B., zaś budynek drugi wyposażony został w meble stanowiące własność w połowie M. M. (1) i S. M.oraz w połowie M. B.. W § 5 umowy ustalono, że nieruchomości te będą wykorzystywane jako pokoje gościnne oraz określono wysokość czynszu za przedmiot najmu. Należny czynsz miał być płacony do 10 -tego dnia każdego miesiąca na podstawie faktur VAT wystawionych przez wynajmujących - § 5 pkt 5 umowy. W przypadku niezapłacenia należnego czynszu w terminie, wynajmujący miał prawo naliczyć ustawowe odsetki - § 5 pkt 6 umowy. W § 4 przedmiotowej umowy znalazł się zapis, w którym stwierdzono, że umowa ta może być rozwiązana przez każdą ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia m.in. w przypadku, kiedy najemca zalega wobec wynajmujących z należnym czynszem najmu za okres dwóch miesięcy lub zalega z innymi opłatami ciążącymi na nim. W § 8 zawarto postanowienie, że najemca na swój koszt usunie wszystkie swoje rzeczy wniesione przez siebie do przedmiotu najmu, chyba że w drodze pisemnego porozumienia wynajmujący i najemca ustalą inaczej, zaś w § 12 ustalono, że w sprawach nie uregulowanych umową mają zastosowanie odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego.

Wobec niewywiązania się pozwanych z zapłaty kolejnych faktur VAT, powodowie wystosowali wobec pozwanych wezwania do zapłaty wynikających z nich należności łącznie w kwocie 44 538 zł, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Pozwani nie uiszcili należności w terminie, dlatego też pismem z dnia 12 września 2009 r. powodowie wypowiedzieli pozwanym umowę najmu ze skutkiem natychmiastowym. Dnia 30 września 2009 r. i 12 października 2009 r. powodowie wystosowali kolejne wezwania do zapłaty na łączną kwotę 68 938 zł. Ponadto w przedmiotowym piśmie powodowie zażądali od pozwanych wymeldowania się z przedmiotowej nieruchomości i jej natychmiastowego wydania.

Dnia 16 lutego 2010 r. Sąd Rejonowy w Zakopanem wydał wyrok zaoczny, w którym nakazał pozwanym K. B. i W. T., aby opróżnili z rzeczy i osób prawa ich reprezentujących oraz wydali w posiadanie powodów: M. M. (1), S. M. i M. B. nieruchomość będącą przedmiotem sporu. Na podstawie w/w orzeczenia dnia 30 kwietnia 2010 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Suchoj Beskidzkiej dokonał eksmisji pozwanych ze spornej nieruchomości.

Dnia 15 grudnia 2009 r. Sąd Rejonowy wydał nakazy zapłaty, w których zobowiązał K. B. i W. T. do zapłaty kwoty 23 607 zł na rzecz M. M. (1), kwoty 23 607 zł na rzecz S. M. oraz kwoty 16 724 zł na rzecz M. B.. Od w/w nakazów zapłaty pozwani wnieśli sprzeciwy.

Dnia 27 marca 2002 r. w K., zawarta została umowa, na podstawie której S. M. udzielił S. O. (1) pożyczki pieniężnej w kwocie 600 000 zł. Dnia 10 września 2002 r. S. O. (1) działając w imieniu własnym, a także przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z. przeniósł własność spornej nieruchomości na S. M. i M. M. (1) celem zwolnienia z w/w długu. S. O. (1) na podstawie umowy dzierżawy z dnia 1 stycznia 2004 r. dzierżawił przedmiotową nieruchomość do końca 2007 r.

Powód M. B. w latach 2005-2006 odkupił od powodów M. M. (1) i S. M. ½ udziału własności w spornej nieruchomości. Umowa obejmowała również połowę wartości wyposażenia obiektu. S. O. (1) miał wiedzę na temat w/w transakcji, jednakże nigdy nie proponował M. B. zakupu połowy wyposażenia.

S. O. (1) prowadził w sporej nieruchomości wynajem pokoi, budynki znajdowały się w złym stanie technicznym. Meble były mocno zużyte, pochodziły z lat 60-tych i 70-tych ubiegłego wieku. W przyziemiu drugiego budynku nie było ani kuchni ani stołówki. Powód M. B. wraz z powodami M. i S. M., po zakupie spornej nieruchomości przeprowadził generalny remont pierwszego budynku. Koszty wyposażenia budynku ponieśli powodowie wspólnie. W pierwszym budynku pokoje zostały wyposażone w meble na wymiar, które wykonała firma z K., podobnie kuchnia i stołówka. W drugim budynku pokoje zostały wyposażone w meble odkupione od hotelu (...). Powodowie zakupili szereg rzeczy potrzebnych do wyposażenia spornych obiektów. Większość starych mebli wyrzucono. S. O. (1) pytał powodów o pozwolenie na zabranie niektórych wyrzucanych mebli. W trakcie remontu nie zgłaszał jakichkolwiek roszczeń dotyczących wyposażenia przedmiotowych budynków, szczególnie nie sygnalizował faktu, że jest ich właścicielem. W momencie zawarcia umowy najmu z pozwanymi w stare meble wyposażone były tylko 3 lub 4 pokoje w budynku nr 2.

W. T. i K. B. zajmowali się już wcześniej prowadzeniem pensjonatów. Pozwani przejęli od powodów przedmiot najmu na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego z dnia 7 marca 2009 r., nie zgłaszali wówczas żadnych zastrzeżeń. W. T., po objęciu spornej nieruchomości w dzierżawę, przekonywał pracowników, że jest jej właścicielem, zakazywał pracownikom rozmów z powodami oraz odbierania korespondencji z sądów i kancelarii prawnych. Pozwany miał problemy finansowe, zalegał z opłatami. Pozwany zazwyczaj był pod wpływem alkoholu, miał ciągi alkoholowe, które trwały 2-3 tygodnie. W. T. nie zakupił żadnego wyposażenia do przedmiotowych budynków poza drewnianym barem, z którego się nie rozliczył. Pozwani zawarli ze S. O. (1) fikcyjną umowę, na mocy której nabyli od niego wyposażenie, sprzęt meblowy, RTV, wyposażenie sanitarne, grzewcze, przeciwpożarowe, kwiaty, firany, zasłony, wykładziny, wystrój wewnątrz w budynku pensjonatowym nr. 2 – (...) bez wyposażenia pokoi 19, 20, 21, 22, na kwotę 125 000 zł. Umowa użyczenia zawarta pomiędzy pozwanymi a S. O. (1) dnia 1 marca 2009 r. zawierała załącznik – protokół zdawczo odbiorczy, który został sporządzony przez powodów dnia 7 marca 2009 r.

Pozwani w oświadczeniu o skorzystaniu z prawa potrącenia przyznali, że są dłużni powódce M. M. (1) kwotę 23 607 zł, powodowi S. M. kwotę 23 607 zł oraz powodowi M. B. kwotę 16 724 zł z tytułu niezapłaconego czynszu najmu, co łącznie dało kwotę 63 938 zł.

W takim stanie faktycznym Sąd uznał powództwo za uzasadnione. Wskazał, że bezspornym pozostaje, że pozwani nie wywiązali się z umowy i nie płacili powodom kwot wynikających z łączącej strony umowy najmu. Oświadczeniem o skorzystaniu z zarzutu potrącenia pozwani przyznali, że winni są powodom łącznie kwotę 63 938 zł. Zgłoszony przez pozwanych zarzut potrącenia ocenił Sąd natomiast za bezzasadny. W ocenie Sądu umowa kupna sprzedaży z dnia 1 września 2009 r., na jaką pozwani powoływali się w tym zarzucie twierdząc, że zakupili od S. O. (1) za kwotę 125 000 zł wyposażenie pensjonatu, zawarta została jedynie dla pozorów. Pozwani nie przedstawili żadnych dowodów, które potwierdzałyby prawo własności S. O. (1) do nieruchomości stanowiących przedmiotowe wyposażenie, ani nawet na to, że została mu wypłacona kwota 125 000 zł. Zdaniem Sądu ich wiarygodność w stosunku do powodów uznać należało w związku z tym za nieistniejącą.

O kosztach orzekł Sąd na zasadzie art. 98 kpc.

Wyrok ten pozwani zaskarżyli apelacją, wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa a ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Zarzucili:

- naruszenie art. 233 § 1 kpc przez niezasadne zakwestionowanie autentyczności przedkładanych przez pozwanych dokumentów, w szczególności oświadczenia woli S. O. (1) oraz niezasadnego odmówienia wiary zeznaniom pozwanych w sytuacji, gdy z powyższego oświadczenia wynika, że: całość wymienionego w tym oświadczeniu wyposażenia stanowiła własność S. O. (1), która następnie przeszła na własność pozwanych; do tego rodzaju czynności prawnej wystarczała zwykła forma pisemna i to też jedynie dla celów dowodowych, ruchomości objęte tym oświadczeniem nie stanowią części składowych nieruchomości zakupionej przez powodów, a zapisanej w księdze wieczystej (...) i zakup nieruchomości automatycznie nie przenosił własności tych ruchomości na obecnych powodów; oparcie się na zeznaniach S. W., która co prawda formalnie zatrudniona była u pozwanych od 16 lipca do 8 grudnia, jednak faktycznie pracowała tylko 8 dni, nie posiada wiedzy istotnej dla sprawy, a z uwagi na rozwiązanie stosunku pracy posiadała interes w nieobiektywnym przedstawianiu wersji na niekorzyść pozwanych; nieuzasadnione ustalenie, że pozwani nie sprzeciwili się wywożeniu przedmiotowego wyposażenia z nieruchomości przez powodów w trakcie realizowanego przez nich remontu, podczas gdy w dokumentach zalegających we wnioskowanych aktach postępowania w sprawie I C 893/13 zalega zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa;

- naruszenie art. 15 § 1 kpc przez prowadzenie sprawy przez Sąd Rejonowy w Zakopanem, mimo że w chwili wnoszenia pozwu ani w toku procesu pozwani nie zamieszkiwali już w Z. oraz mimo zgłaszanych w tym zakresie zarzutów w przedmiocie niewłaściwości miejscowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Podnoszone w niej zarzuty są bezskuteczne.

Wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Nie zachodzą uchybienia, które Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania – art. 378 § 1 kpc.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne. W świetle tych ustaleń za prawidłowe ocenić trzeba także wyprowadzone przez Sąd Rejonowy wnioski prawne.

Na uwzględnienie nie zasługuje zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc przez wadliwą, jak podnosili apelujący, ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzącą do przyjęcia, że apelującym nie przysługiwała w stosunku do powodów z tytułu wyposażenia wynajmowanych przez nich lokali żadna wierzytelność, a co bezzasadnym czyniło podniesiony przez nich zarzut potrącenia.

Zważenia wymaga, że ocena materiału dowodowego co do zasady należy do Sądu I instancji, który dokonując jej korzysta z tzw. zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 kpc. W jej ramach Sąd związany jest jedynie zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Dopiero zatem wykazanie, że rozumowanie Sądu zasadam tym nie odpowiada pozwala stwierdzić, że doszło do naruszenia wskazanego przepisu. Podkreśla się przy tym, że jeśli wnioskowanie Sądu jest z tymi zasadami zgodne, to nawet jeśli strona przedstawi inną wersję zdarzenia, także znajdującą oparcie w takich zasadach, to jest to niewystarczające dla stwierdzenia naruszenia art. 233 § 1 kpc i podważenia przyjętych przez Sąd ustaleń faktycznych (por. wyrok SN z dnia 29 września 2005 r., sygn. II PK 34/05). Tym bardziej jest to niemożliwe w sytuacji, jaka miała miejsce w niniejszej sprawie, gdzie taka odmienna wersja przedstawiana przez stronę z zasadami logiki i doświadczenia życiowego pozostaje w sprzeczności. Nie może się ostać twierdzenie apelujących aby na podstawie umowy kupna – sprzedaży z dnia 1 września 2009 r. nabyli oni prawo własności wyposażenia wynajmowanych budynków. Prawidłowo Sąd Rejonowy, mając na względzie całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przyjął, że przedmiotowa umowa była pozorna, zawarta na potrzeby postępowania.

Żadnych zastrzeżeń nie budzi w szczególności uznanie przez Sąd za niewiarygodne oświadczenia woli S. O. (2) z dnia 1 marca 2009 r., na podstawie którego przekazać on miał apelującym w użytkowanie i władanie sprzęty będące rzekomo jego własnością a stanowiące wyposażenie pensjonatów. Przekonująco Sąd w tym zakresie podkreślił, że do oświadczenia tego dołączono załącznik – fragment protokołu zdawczo odbiorczego z dnia 7 marca 2009 r., który w dacie złożenia tego oświadczenia woli jeszcze nie istniał. Trafnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę także na tę okoliczność, że apelujący w dniu 7 marca 2009 r. na podstawie przedmiotowego protokołu przejęli przedmiot najmu bez żadnych zastrzeżeń mimo, że zgodnie z tym co utrzymywali, znana im musiała być już treść oświadczenia woli S. O. (2) z dnia 1 marca 2009 r. Uwagę zwraca, że apelujący prowadzeniem pensjonatów zajmowali się już wcześniej. Przedmiotowa rozbieżność pomiędzy oświadczeniem a protokołem z całą stanowczością musiała zostać przez nich zauważona. Wątpliwym pozostaje aby apelujący nie domagali się wyjaśnienia tej kwestii. Nie mogą się natomiast ostać tłumaczenia apelujących, że „godzili się na takie rozwiązanie celem uniknięcia konieczności uiszczenia wynagrodzenia za korzystanie z ruchomości, bez posiadanego tytułu prawnego”, gdy wziąć pod uwagę że z umowy najmu z dnia 22 lutego 2009 r. wynikało, że wyposażenie budynków stanowi własność powodów. Istotnym jest także, że umowa kupna sprzedaży regulująca przedmiotową kwestię zawarta została w stosunkowo odległym czasie.

Trafnie zaakcentował Sąd okoliczność, że apelujący nie przedstawili żadnych dowodów wskazujących na to, że S. O. (1) przysługiwało w ogóle prawo własności wyposażenia przedmiotowych pensjonatów. Uwagę należy zwrócić w tym zakresie na zeznania apelującego, który podał, że S. O. (1) podpisując z nimi umowę przedstawić miał dokumenty potwierdzające jego prawo własności. Wątpliwości nasuwa zatem dlaczego apelujący takich dowodów własności nie przedłożyli w niniejszej sprawie.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika tymczasem, że prawo własności tego wyposażenia przysługiwało powodom. Potwierdzili to m.in. słuchani w sprawie świadkowie, którzy wskazywali, że to powodowie po zakupie nieruchomości mieli dokonać ich remontu oraz zakupić nowe wyposażenie (zeznania L. B., A. P., W. U. – k. 151, 152). Okoliczność zakupu nowego wyposażenia wraz zakupem pensjonatów pozostaje także w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego.

Za niezrozumiałą w tym względzie ocenić trzeba zarzut nieuzasadnionego ustalenia, że pozwani nie sprzeciwili się wywożeniu przedmiotowego wyposażenia z nieruchomości przez powodów w trakcie realizowanego przez nich remontu. W istocie Sąd ustalił bowiem, że sprzeciwu takiego nie wyrażał S. O. (1), pozwani bowiem w tej dacie jeszcze nie użytkowali pensjonatu. Okoliczność ta wynika natomiast z zeznań powodów (k. 355, 356). Co więcej, jak podał świadek A. P., S. O. (1) miał pytać powodów, czy mogłby zabrać pojedyncze, wyrzucane przez nich meble (k.351). To oznacza, że trafne było przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że powodowie nabyli od S. O. (1) pensjonaty wraz z całym wyposażeniem.

Za oczywiście bezzasadny z punktu widzenia okoliczności sprawy ocenić trzeba z kolei zarzut sformułowany w uzasadnieniu apelacji, że apelujący wyposażenie to mieli nabyć w drodze zasiedzenia. Jak należy bowiem domniemywać tak podnieśli apelujący twierdząc, że objęli przedmiotowe wyposażenie w posiadanie od nieuprawnionego, działając w dobrej wierze. Okoliczność ta jest sprzeczna z ich dotychczasowym stanowiskiem i nie znajduje jakiegokolwiek potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Mając na względzie, że zgodnie z przedmiotową umową najmu wyposażenie pensjonatów stanowiło własność powodów, nie można w szczególności przyjąć po stronie apelujących koniecznej dla zasiedzenia przesłanki samoistności posiadania. Ponadto pozwani nie posiadali przedmiotowych ruchomości przez wymagany ustawą okres.

Dobrym dowodem świadczącym o pozorności umowy z dnia 1 września 2009 r. są zeznania świadka S. W., która mówiła wprost o antydatowaniu dokumentu umowy zakupu mebli. Argumenty przedstawione przez apelujących, a mające na celu podważenie wiarygodności zeznań tego świadka nie mogą prowadzić do takiego skutku. Świadek była pracownikiem pensjonatu i niewątpliwie miała możliwość bezpośredniego zaobserwowania okoliczności mających miejsce na jego terenie. Świadek zeznawała w sposób konkretny, podając logiczne informacje, które to wraz z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie pozwoliły utworzyć jedną logiczną całość.

Za chybiony ocenić wreszcie trzeba zarzut naruszenia art. 15 § 1 kpc. Należy zauważyć, iż apelujący zarzutu niewłaściwości miejscowej nie podnieśli we właściwym czasie. Podnoszona natomiast przez apelującego kwestia stanu jego zdrowia pozostaje bez znaczenia z punktu widzenia tej właściwości. Apelujący był reprezentowany przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu oraz miał możliwość złożenia zeznań w sprawie przy zastosowaniu instytucji pomocy prawnej. Jego prawo do obrony zostało zatem zachowane.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 kpc w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349). Kosztami pomocy prawnej udzielonej apelującym z urzędu w postępowaniu apelacyjnym na zasadzie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r. (Dz. U. 09.146.1188 j.t.) obciążono Skarb Państwa, co znajduje wyraz w pkt 3 sentencji. Koszty te obliczono zgodnie z § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Z 2002 r., nr 163, poz. 1348).

(...)

(...)